

נספח א':

"זה היום תחילת מעשיך" – היום שבו אדם מתחיל. מתחיל שנה חדשה, תלמיד מתחיל שנת לימודים, בין שזו כיתה א' ובין שזו הצעת מחקר לדוקטורט באוניברסיטה. עובד מתחיל שנת עבודה חדשה. זוג צעיר מתחיל את שנות נישואיו, בר מצווה מתחיל לקיים מצוות. גימלאי מתחיל את שנות הפרישה. כל אדם מתחיל תקופת חיים חדשה. כל התחלה כזאת מושתתת על 'זיכרון ליום ראשון'. זיכרון של השנה שעברה, זיכרון של התקופה הקודמת. כל התחלה תמיד תהיה מבוססת על איזה שהוא זיכרון קודם. תלמיד שמתחיל כיתה חדשה חייב לדעת מה למדו בשנה שעברה בבית הספר, אדם שמתחיל שנה חדשה ולא יסיק מסקנות מהשנה שעברה לא יצליח להתקדם. אפילו תינוק שזה עתה נולד, שמתחיל מההתחלה, שנראית הראשונית ביותר, אינו נולד 'דף חלק'. המחלוקת בסוגיית ה'טאבולה ראסה' (ראש חלק), שהעסיקה מלומדים בדורות הקודמים, הוכרעה. היום כבר ברור שהתינוק יוצא לעולם עם זיכרון מוטמע גנטית. הדנ"א שלו מכיל ירושת דורות רבים שלפניו, של הוריו ושל סביו ושל זיכרון של דורות קדמונים. 'אשרי איש שלא ישכחך וכן אדם יתאמץ בך', אי אפשר לסמוך רק על הזיכרונות הטבעיים, הפשוטים. זיכרון מחייב מאמץ. צריך לעמול כדי לזכור ולא לשכוח. כדי שהדברים יהיו חקוקים וזמינים לתודעה בכל עת. הקדוש ברוך הוא 'זוכר כל הנשכחות', לא כך הם בני האדם. הללו צריכים להתאמץ כדי לזכור".
הרב ד"ר יהודה ברנדס, "זכור ימות עולם"